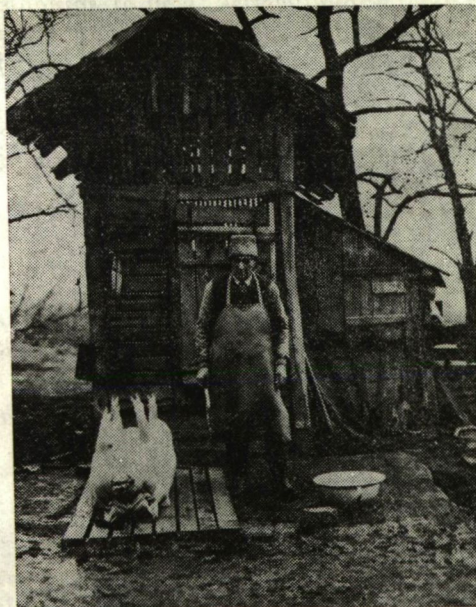


ál lom

zsigabácsi a bálteremben forgatta a köpönyegét
időnként lonci volt a kurva harisnyakötőben
időnként albert a fogtechnikus
szájából patakzott egy eladdig feltérképezetlen óceán
és könnyörületesebb kakasok lábikraszagú
vitrioljában mosta az egyház szennyeseit
míg a hatházi hajdúk csuklójában
enyhe robbanásokkal ébredtek a violák
kerengtek a teringették
teregették elavult keringőiket
márványmontázsban élődző kutak
avagy kutyák voltak nem lehetett jól látni
innen, ahol túl is vagyunk a dunán
a múlt idő pántlikás kazamattáiban

egérítmény

a mauzóleum mindenhova beférkőzik
mindent megrág megemészt átment
a jövőben már mindig múlt idő
mindenütt ott a szaros nyoma
de csak kevesen érzik itt undorodni kell
az apró mohóságok apoteózisán



Pál Sándor (Székkutas, 1988)